

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In Qua Tractatur De Contractu Et Sacramento Matrimonii

Bosco, Jean a

Lovanii, 1678

Concl. XX. Ad valorem Matrimonii nulla requiruntur verba Parochi. Aliqua
sunt de necessitate præcepti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73432)

licentia de qua dubitatur.

illam Clem. solum admittunt, pro Sacramento Pœnitentiæ credi dicenti, se habere licentiam, non verò pro Eucharistia, Extrema Uñctione & aliis; redduntque rationem disparitatis; quia Pœnitentia secretè ministratur, reliqua publicè; & sic non mirum, si major fides licentiæ in aliis requiratur: sicut in simili, cap. Tuae, de Clericis peregrinis, habetur, posse Clericum peregrinum occultè, non tamen publicè admitti ad celebrandum absque sui Episcopi testimonio: Respondemus, quòd nisi legitime tibi constiterit, sive per literas, sive per testes de illorum Ordinatione canonica, qui penitus sunt ignoti, non debes eos permittere in tuis plebibus celebrare. Sed si forsitan eorum aliqui secretò ex devotione celebrare voluerint, poteris sustinere. Ergo idem dicendum est de Matrimonio, quod solet publicè celebrari, quàmvis subinde etiam celebretur privatim.

731. Ultima probatio Concluf. fit hæc: minùs præsumenda est deceptio in Pœnitentia & Eucharistia, ad quæ Sacramenta tantùm acceditur pro animæ remedio, & ut salutem spirituali consulatur, quàm in Matrimonio, in quo multa temporalia commoda quærentur: ergo est in illis adhibeatur fides asserenti, se habere licentiam, non concluditur idem in Matrimonio, præsertim cum hoc cedere possit in aliquod tertii præjudicium.

Interim tamen, si persona affirmans esset valde fide digna, posset Sacerdos ei credere; quia durum est, tali sine evidenti causa fidem negare. Et idè in Conclusione posita est hæc vox: Regulariter; quia in aliquo casu, quàmvis raro, potest Sacerdos ei credere. Quid miramur: nam etiam excommunicato dicenti, se absolutum esse, aliquando potest credi sine alia probatione, non obstante dicto cap. Sicut, de Sent. excomm. ubi expressè requiritur alia probatio; quando videlicet excommunicatus est persona fide digna, ut docet Sanchez sup. n. 3. cum Aliis, quos citat; ergo multò magis in Matrimonio id est dicendum, de quo non habetur specialis constitutio, quæ exigat majorem probationem.

732. Ex dictis à fortiori infert Sanchez supra n. 3. non esse credendum dicenti, se obtinuisse dispensationem, ne præmittantur denuntiationes Matrimonio, vel ut alienus Sacerdos benedicat nuptias, nisi esset persona id asserens, valde timorata & fide digna: immo id magis considerandum est in hoc casu; quia cum Matrimonium sine denuntiationibus contractum, & benedictio, ab alieno Sacerdote facta, valida sint, faciliùs, ob aliquod commodum temporale, mentietur id asserens. Hæc ille.

733. Sed quid, si contracto Matrimonio, aliquis opponat, Sacerdotem, qui interfuit, caruisse licentiâ, cui putas, incumbit onus probandi?

Respondet Sanchez sup. n. 5. quando opponens est aliquis tertius, ipsi incumbit probare; si autem fuerit proprius Parochus, transfertur onus probandi in alienum Sacerdotem, & ipsos contrahentes. Hæc ille, cum Mascardo Concluf. 985. n. 3.

Sed quæ ratio disparitatis? Respondeo: quia Parochus est in possessione assistendi, & ipsi de jure competit assistentia; ergo cum licentia illa sit quid facti, negante Parocho se dedisse licentiam, cujus erat licentiam dare, præsumitur pro Parocho contra eos, qui asserunt, eum licentiam dedisse; contra quem autem est præsumptio, in eum tranfertur onus probandi. Porro tertius, qui se opponeret, non est in possessione assistendi, nec ipsi de jure competit assistentia, aut concessio licentiæ; & idè contra eum præsumitur pro illis, qui affirmant se habuisse licentiam à Parocho; adeoque ei incumbit probatio. Cui hæc disparitas non placet, quærat meliorem.

De cetero ad argumenta, supra adducta pro sententia opposita nostræ Concluf. patet ex ante dictis responsio; scilicet, adhibendam esse fidem asserenti, quando solum agitur de periculo animæ in rebus merè spectantibus ad forum conscientiæ; secus quando agitur de re spectante ad forum externum, & quando interest bonæ & prudentis gubernationis Ecclesiasticæ, prout contingit in casu proposito. Et hæcenus de prima quæstione. Ad secundam responsio erit

734. Responsio ad argumenta opposita sententia.

CONCLUSIO XX.

Ad valorem Matrimonii nulla requiruntur verba Parochi. Aliqua sunt de necessitate præcepti.

735. Concil. Trident. sess. 24. de Matr. c. 1. præcipit, ut Parochus, viro & muliere interrogatis, & eorum mutuo consensu intellecto, vel dicat: Ego vos in Matrimonium conjungo: in nomine Patris & Filii & Spiritus sancti: vel aliis utatur verbis, juxta receptum uniuscujusque Provinciæ ritum. Hinc controversia inter DD. Catholicos; an illa verba sint de essentia Matrimonii.

735. Concil. Trident. præcipit ut Parochus utatur verbis.

Equidem esse, docent illi, qui censent, Parochum esse Ministrum hujus Sacramenti; sicuti in reliquis Sacramentis verba Ministrum sunt de essentia eorum. Sed quia nos cum communiori sententia Sect. 4. Concluf. 4. censuimus, & diffusè probavimus, Ministros Sacramenti Matrimonii esse ipsos contrahentes, non autem Sacerdotes benedicentes vel assistentes; hinc consequenter hic censemus, illa verba nullatenus esse de essentia.

Non sunt de essentia.

essentia Matrimonii, quæ est prima pars Conclus. communior & verior.

736. Fundamentum oppositi-
æ sententiæ

Quamvis oppositum Nonnulli doceant, etiam præter eos, qui putant, Sacerdotem esse Ministrum; hoc utique fundamento, quia Concilium præscripsit non solum, ut Parochus assistat, sed etiam, ut talia verba proferat; ergo sicut assistentia est de essentia, ita etiam prolatio talium verborum.

Aliud.

Præterea: verba illa: *Ego vos in Matrimonium conjungo*, si non habeant vim denotandi, quod Sacerdos ipse perficiat & conferat Sacramentum, sicut in aliis Sacramentis; saltem habebunt vim denotandi, quod per tale verbum completur & constituitur contractus. Alioquin, si antecederet statim præstito mutuo consensu, peractum esset Matrimonium, delusorium esset dicere: *Ego vos conjungo*. Pro hac opinione citat Sanchez sup. disp. 28. n. 2. Zephalum conf. 540. n. 47. volu. 4.

Sanchez.
Zephalus.

737. Probatur
Conclusio ex
Aversa.

Certum tamen & notum est (inquit Aversa hic q. 6. sect. 7.) nec ea verba, nec alia quæcumque Parochi, esse de essentia aut necessitate & valore Matrimonii, nec in ratione Sacramenti, nec in ratione contractus. Ita ferè Omnes notant. Et patet aperte ex ipso Decreto Concilii: nam in clausula irritante solum ait: *Qui aliter, quam præsentè Parocho, non ait, loquente, vel, talia verba proferente*. Itaque solum præsentiam, non autem ulla verba requisivit ad valorem Matrimonii. Sed non aliunde, quam ex Decreto Concilii inducta est necessitas dictæ præsentia ad valorem Matrimonii: ergo nullo ex capite sunt similiter necessaria verba Parochi. Potuisset quidem Concilium præscribere similiter de necessitate contractus talia verba, & tunc finè iis non fuisset validus hic contractus: sed id non fecit.

De reliquo autem, jam antea q. 2. circa substantiam Matrimonii in ratione Sacramenti diximus, formam ejus nequaquam esse verba Parochi, & Ministrum non esse Parochum; sed Sacramentum perfici per mutuum consensum expressum contrahentium. Et similiter diximus, verbum: *Conjungo*, non habere vim constituendi Matrimonium: sed verè supponere illud constitutum. Nec propterea esse delusorium, sed habere hanc vim & significationem: declaro vos esse conjunctos; approbo vestram conjugalem conjunctionem. Hæc ille.

738. Alia probatio
ex Sanchez.

Adde ego ex Sanchio sup. n. 4. (ubi docet communem sententiam) Decretum Tridentini esse correctorium; adeoque non extendendum, sed potius restringendum. Omitto autem hanc probationem ejusdem Auctoris: Quia necessaria necessitate Sacramenti determinata esse debent: at Trident. petit indeterminata verba, cum

petat ea, vel alia secundum patriæ consuetudinem: ergo ea non sunt de necessitate Sacramenti.

Omitto, inquam, hanc probationem quippe responderi posset, etiam in aliis Sacramentis verba non ita esse determinata, ut sufficiant æquivalentia, immo in Sacramento Ordinis datur materia & forma in Græcos, planè diversa materia & forma in Latinorum; & tamen ea sunt de necessitate Sacramenti. Cur ergo similiter in Matrimonio non possent diversa Provincie habere diversas formas? Immo de facto aliter est una Provincia esse de necessitate Sacramenti, & non in alia, liquido constat ex assistentia Parochi, quæ est de necessitate Sacramenti, in Provincia seu Parochia, in Trident. est promulgatum & receptum: cuius ubi Concilium non est promulgatum

Hæc ergo probatione omnia, quæ præterea non fecerit, quod potuit facere, dicitur ad illa verba Concilii: *Ego vos in Matrimonium conjungo*. *Etsi Parochus nihil dicat, conjugium non contrahitur*. Et statim: *Non permissum, ut Parochus aliter, quam præsentè, loquente, vel, talia verba proferat, idè valet Matrimonium, quæ verba exprimentia consensum præstiti sunt a contrahentibus: damnata tenentur præsentè, & intelligat id quod dicitur. Ex postea, Quæ verba non pertinent ad substantiam Sacramenti Matrimonii, idè valet Matrimonium, etiamsi verba consensu præstita sunt tantum a contrahentibus, non à Parocho, damnata ad præsentiam Parochi, quæ sufficit ad ipsius Parochi verba. Quæ de hoc amplius dubitare non licet, inquit Pontius lib. 5. c. 2. n. 2. Quod ego vix credo, nisi aliqui ostenderit, has Declarationes esse authenticas post Urb. 8.*

Ex dictis inferitur: si audito mutuo consensu Parochus dicat: *Ego vos in Matrimonium conjungo*, non impeditur effectus Matrimonii. Quia mutuo consensu, quæ est materia Sacramenti, jam initum est, & cum ea verba non sint de necessitate Sacramenti, parum referunt ad Sacramenti valorem, sive de præsentè, sive de futuro exprimentur.

Nisi fortè contrahentes habuerint intentionem non contrahendi, casu qui Parochus nollet eos actu conjugere. Quia tunc Parochus eos non intendere conjugere, ut suppono, defuit in contrahentibus intentio; & ita in foro conscientia non potest esse validum Matrimonium. Illa tamen intentio non præsumitur, idèdque forum externum judicaret Matrimonium validum, nisi exterius illa intentio fuisset manifestata, sic ut sufficienter in judicio posset probari.

Sed nunquid Parochus peccat, si omittat ea verba? Affirmat. Conclusio, & probatio

B. O. Sacramentum par...

Paro- tur: quia Trident. sup. utitur verbis præ-
ceptivis: Præcipit &c. verba autem præ-
ceptiva indicant rigorosam legis obligatio-
nem ex Clement. Ex vi de Paradiso, de Verb.
signif. ibi: Nec tamen putandum est, quòd Bea-
tus Franciscus professores hujus Regule, quan-
tum ad omnia contenta in Regula, modificantia
tria vota, seu ad alia, in ipsa expressa, intende-
ri equaliter esse obligatos; quin potius aperte
discrevit, quòd quoad quædam ipsorum, ex vi
verbi transgressio est mortalis, & quoad quæ-
dam alia non. Cum ad quædam ipsorum ver-
bum apponat præcepti vel æquipollentis eide-
& quoad aliqua verba alius sit contentus.

Cap. 3. de Verbo, signif. in 6. Eadem declaravit ante Clem. Nicol. 3. c. Exiit qui feminat, de Verb. signif. in 6. ibi: Declaramus; quòd Professione ejusdem Regule Fratres ipsi ad ea tantum Evangelica observan- da confissa sunt astricti, quæ in ipsa Regula præ- ceptorie vel inhibitorie, seu sub verbis æquipol- lentibus, sunt expressa. Quare de hoc amplius dubitare non licet.

742. Nec refert: quòd specialiter hoc decla- rent in Regula nostra; tum, quia illæ decla- rationes relatæ sunt in jus commune; unde habent rationem generalis regulæ, sicut aliæ Constitutiones: tum etiam, quia Clemens ait, verba præceptiva ex vi verbi importare præceptum, ibi: Ex vi verbi transgressio est mortalis. Igitur in omni Constitutione; quippe ubique est servanda proprietatis ver- borum.

Interim tamen fieri potest, ut alicubi ponatur verbum: Præcipio, ubi tamen non invenitur rigorosum præceptum; quia ex aliis circumstantiis colligimus, non fuisse men- tem Legislatoris, stricte obligare. Porro tales circumstantiæ impræsentiarum non inveniuntur; nam in primis materia talis est, ut possit specialiter censerè præcepta; praxis etiam quotidiana, conformis Rit. Romano, adhibet hujusmodi verba; & Parochus non adhibens, censetur ab omnibus peccare.

743. Gravier, an leviter, de hoc solo disputa- tur inter Catholicos, Aliquibus asserentibus solum peccatum veniale; quia ipsis non videtur materia gravis, cum ea verba non sint forma Sacramenti, nec pertineant ad solemnitatem magni momenti, nec includant aliquod mysterium magnæ significa- tionis.

Præterea; quia quàmvis Tridentinum utatur verbis præceptivis, quæ solent signifi- care transgressionem mortalem, ut patet ex Clem. ibi: Ex vi verbi transgressio est mortalis. At sub illo præcepto non continetur tantum, ut Parochus ea verba proferat, sed alia magni momenti, nempe, ut præmit- tantur denuntiationes, & ut Matrimonium celebretur coram Parocho & testibus, ut habeat librum &c. Cum ergo hoc solum

non sit materia illius præcepti, sed conti- neat inter alia graviora, & hoc quid leve sit, ejus omisso non erit peccatum mortale.

Et confirmatur; quia iisdem verbis præ- cipit ibi Concilium, ut Parochus interroget contrahentes de mutuo consensu; ejus ta- men omisso non est peccatum mortale; et- go nec omisso verborum. Ita pro sua sen- tentia argumentatur Sanchez sup. num. 7. quem sequuntur Coninck disp. 27. n. 45. Gutierrez c. 69. n. 16. Villalobos tom. 1. tr. 13. diff. 6. num. 3. Diana part. 3. tr. 4. re- sol. 256.

Sed (inquit Aversa q. 6. sect. 7. §. Obligat tamen) potius videtur culpa mortalis, & ma- teria gravis. Ita sentiunt magis communi- ter Alii, qui vel absolutè hanc obligatio- nem astruunt, vel expressè determinant sub mortali. Sumi potest ex verbis Conci- lii: initio enim Decreti ait: Præcipit ut in- posterum &c. Et licet plures partes sub hoc verbo apponat: tamen inter eas includit planè hanc, ut Parochus illa verba dicat. Sumitur etiam ex ratione ipsius ritus, præ- scripti ab Ecclesia: quia debet aliquis ritus esse ejus præcepto in hoc Sacramento servari: & hic sanè est potissimus. Alioqui posset hoc Sacramentum perfici absque omni Ec- clesiastico ritu, superaddito ad ejus substan- tiam, quod sanè non videretur gravi culpâ vacare. Hæc ille.

746. Respondeo: omissionem omnium rituum posse esse materiam gravem, adeoque non vacare culpâ gravi; estò omissiones singulo- rum; solum forent materiæ leves, adeoque vacarent culpâ gravi. Quippe dum aliqui ritus adhibentur, satis significatur, contra- ctum istum non esse omninò profanum, veluti erat ante ejus elevationem ad digni- tatem Sacramenti in nova Lege; sin autem nulli omninò ritus adhiberentur, cederet id in notabilem irreverentiam Sacramenti, quod, cum sit res maximè sacra, videtur quòd saltem cum aliqua ceremonia sacra debeat ministrari, ut hæc ratione signifie- tur dignitas Matrimonii, ad quam à Christo elevatum fuit.

Sed nunquid, dum Parochus non dicit illa verba, contrahitur Matrimonium abs- que omni Ecclesiastico ritu? Manifestum est, quod non; quippe & ista assistentia Pa- rochi ritus aliquis est, & potissimus quidem, utpote necessarius ad valorem Sacramenti. Insuper inter solemnitates Matrimonii re- dè numerantur denuntiationes, quæ sub peccato mortali præmittendæ sunt, ut pa- tebit ex dicendis Sect. sequenti. Igitur pro- pter hoc argumentum Aversæ non est recedendum à sententia Sanchii & Aliorum; præsertim cum non sint multiplicanda pec- cata mortalia sine evidenti ratione, quam

744. Confirmatur.

Sanchez, Coninck, Gutierrez, Villalobos, Diana.

745. Oppositum probatur ex Aversa.

746. Probatio ex- penditur.

Et rejicitur.

hic non video; cum multis viris doctis videatur prolatio istorum verborum levis materia, nec sit totalis materia illius præcepti.

747. *An sufficiat ea verba proferre per interpretem?*
Alia quæstio est; an ad evitandum peccatum, sufficiat ea verba proferre per interpretem; sicuti sufficit per interpretem petere & inquirere consensum? Nam & hæc petitio requiritur, ibi: *Ubi Parochus, viro & muliere interrogatis &c.*

Negat Sanchez.
Negat Sanchez sup. n. 8. Quia, inquit, est diversa ratio: nam interrogare est, ut cognoscat consensum, qui cum ore convenientius exprimitur, ubi Parochus idioma non intelligit, non posset de consensu aliter, quam per interpretem interrogare & certior fieri: at ea verba profert Parochus tanquam Ecclesiæ minister, & ut ipsius nomine benedicat sponfos, Matrimoniumque approbet, quod convenienter non fit per interpretem: maximè cum Tridentinum petat ipsum Parochum ea verba dicere: quare erit culpa venialis.

Ubi tamen Parochus verba dixisset, vacaret culpâ, petere ab interprete, ut ea verba declaret contrahentibus, sic dicens: *Parochus vos conjungit in nomine Patris & Filii & Spiritus sancti*. Hæc ille.

748. *An sit necessaria declaratio verborum Parochi.*
Rogas: an sit, necessaria, hæc declaratio? Audi Averfam sup. Hæc, inquit, est sacra functio, quæ à ministro Sacro debet per se adimpleri. Et interrogatio quidem ac responsio expressiva consensûs, debet utrimque intelligi, idèquæ adhibetur interpretes. Sed illa benedictio Sacerdotis non oportet, ut à conjugibus intelligatur. Sicut & in Sacramento Pœnitentiæ Confessio rectè fit per interpretem, ut Sacerdos peccata intelligat; sed Absolutio debet per se proferri à Sacerdote, quàmvis non intelligatur à pœnitente. Hæc ille. Sicut ergo non est necessarium per interpretem declarare verba Absolutionis pœnitentibus, ita neque necessarium erit verba Parochi, benedicientis sponfos, per interpretem eis declarare.

749. *An obligetur Parochus interrogare virum & feminam.*
Addi solet (prosequitur Averfa supra) debere etiam Parochum ex obligatione servare hunc modum, ut ipse interroget virum & feminam de mutuo consensu. Idèquæ sub mortali, ait Vega lib. 6. casu 112. Sub veniali solum, ait Sanchez disp. citatâ num. 9. Coninck disp. 27. num. 74. & Diana part. 3. tract. 4. resol. 294. Quia potest esse, ut contrahentes ipsi ex se, & non interrogati proferant consensum.

Verùm si contrahentes ex se, non expectatâ interrogatione, proferrent suum consensum, non solum nulla esset culpa Parochi præmittere interrogationem, sed superfluum esset illam addere: siquidem per consensum spontè expressum, jam peractus esset conjugalis contractus. At

quando contrahentes non ex se proferant consensum, sed expectant interrogationem Parochi, debet utique is eos interrogare seu monere, ut proferant suum consensum. Et in hoc posset peccare venialiter, immutando modum interrogationis præscriptum in Rituali, quia hæc immutatio esset levis materia.

Atque conveniens est, ut Parochus us interroget virum, ac post feminatum ob dignitatem viri, tum ob modestiam feminæ. Et ita in Rituali præscribitur, quare aliqua inordinatio esset, si modum invertere. Debet quoque adimplere alia, quæ in eodem Rituali præscribuntur, utpote benedictionem & invocationem annuli, aliasque preces. Est tamen solum veniale, quando ea sunt inordinata inordinatio prætermittenda, solum quando ex causa, utpote si sponfos haberent annulum, aliave simili. Ita Auctor.

Et reverà non semper illa interrogatio, utpote obligationem, si contrahentes non cognoscant, non est consensum: quando ergo ille aliter, utpote stat, cessat lex, quia cessat obligatio ejus finis, cum nullus alius possit adimpleri. Quis enim ille esset? Siquidem non est ritus aliquis facer, ut propter, celebrante illo fine, deberet adhiberi.

Puto ego cum prædicto Auctore, nullam ejus esse obligationem, quando contrahentes sponte suum consensum expriment, & censo eos non peccare, hoc exprimendo suum consensum ante interrogationem Parochi, cum nullam præcipiatur contrahentibus, ut expectent interrogationem Parochi; siquidem Tridentinum non alloquitur contrahentes, sed solum Parochum, dicens: *Ubi Parochus viro & muliere interrogatus*, scilicet quando contrahentes sponte non expriment consensum, sicuti non solent exprime.

Si dixeris; Parochus non solum debet interrogare de consensu, sed etiam de impedimentis. Respondeo: hoc per illa verba neutiquam significari; nam immutatè subjungitur: *Et eorum mutuo consensu intellecto*. Ergo de solo consensu intelligendum sunt, & non de impedimentis, quibus prius dixerat Concilium: *Si nullum legitimum opponatur impedimentum, celebratio Matrimonii in facie Ecclesiæ procedatur, ubi Parochus &c.* Ergo supponit Concilium, interrogationem seu investigationem de impedimentis debere præcedere celebrationem Matrimonii: interrogatio autem, de qua hic agitur, est post celebrationem Matrimonii.

Et sanè non est credibile, Ecclesiam

BIBLIOTHEK
SACRAMENTUM
PAROCHII

voluisse interrogationem rei, tam necessaria, fieri, cum jam contrahere volunt, & ubi fama jacturam facere deberent, si impedimentum esset infamans, quod si non esset infamans, saltem se infamarent, cum illius impedimenti consci, essent jam parati ad contrahendum.

Nonne cum devenitur ad Matrimonium, jam præcesserunt denuntiationes, ex quibus constare debet, an subsit aliquod impedimentum? Prorsus, ut videbimus Sect. sequenti. Quod si ex Ordinarii dispensatione ea non præmittantur, ipsius Ordinarii (inquit Sanchez sup. num. 10.) interest, informationem præmittere de impedimentis: Parochi autem solum est obedire Ordinario præcipienti, ut eos conjungat. Quando autem in casu necessitatis urgentis, quia non est ad Episcopum aditus, ipso inconsulto, denuntiationibus omisis Parochus interesset Matrimonio, tunc tenetur inquirere diligenter, an subsit impedimentum, cum loco Episcopi succedat. Hæc ille.

Si objicias caput fin. de Claud. despons. in principio, ubi postquam dictum fuit, præmittendas esse denuntiationes, subditur: Et ipsi Presbyteri nihilominus investigent, utrum aliquod impedimentum obsistat.

Respondet præfatus Auctor: hoc intelligendum, ubi esset aliqua suspicio impedimenti, & tunc non essent interrogandi contrahentes; non enim est hoc investigare; quia ipsi facile decipient Parochum & negabunt. Ita Sanchez.

Porro Rituale Rom. tit. de Sacramen. Matrim. sic incipit dicere: Parochus admonitus de aliquo Matrimonio in sua Parochia contrahendo, primum cognoscat ex his, ad quos spectat, qui & quales sint, qui Matrimo-

onium contrahere volunt. An inter eos sit aliquod canonicum impedimentum. Utrius sponte, libere, & secundum honestatem Sacramenti velint contrahere.

Et verò, quis melius potest scire, utrum sponte, libere, & secundum honestatem Sacramenti velint contrahere, quam ipsi sponsi? Et fieri potest, ut inter eos sit aliquod impedimentum Canonicum, quod nemo alius novit. Sed & ad ipsos sponfos maximè spectat contrahere Matrimonium. Quidni ergo & ipsi possint & debeant interrogari de impedimentis, quamvis non in ipso actu, seu dum sunt in facie Ecclesiæ? Quòd autem hoc non sit investigare, undè probatur? Siquidem investigare impedimenta, non videtur esse aliud, quàm de impedimentis interrogare.

Interim Concilium dicto loco non agere de illa interrogatione, expressè significat Rituale Rom. sup. ibi: Parochus igitur Matrimonium celebraturus, publicationibus factis tribus diebus festis, ut dictum est, si nulum obsistat legitimum impedimentum, in Ecclesia superpelliceo & albâ stolâ indutus, adhibito uno saltem Clerico superpelliceo pariter induto, qui librum & vas aquæ benedictæ cum aspersorio deferat, coram tribus aut duobus testibus, virum & mulierem, quos parentum vel propinquorum suorum præsentia corroborari decet, de consensu in Matrimonium interroget utrumque sigillatim.

Usquead huc de præsentia Parochi & testium, quæ novo jure Tridentini requiritur ad valorem Matrimonii. Sequitur agendum de proclamationibus seu denuntiationibus, Matrimonio præmittendis, si ve jure antiquo cap. fin. de Claudest. despons. si ve etiam jure novo Concilii Tridentini, pro quibus instituitur

754. Sponsi possunt & debent interrogari de impedimentis.

sed non in ipso actu.

755. Conc. Triad. d. loco non agit de illa interrogatione, ex Rit. Rom.

